

5. NEVIDITELNÝ POZOROVATEL VYNÁŠÍ ROZSUDEK

OPAKOVÁNÍ

dnes budeme studovat pátou kapitolu Daniela. Zabývali jsme se již vznikem Babylóna a jistě si vzpomenete, že r. 604 př. Kr. Nebúkadnesar, syn Nabopolasara, dobyl útokem Jeruzalém. Daniel byl odveden do Babylóna, kde byl ihned zařazen do Nebúkadnesarova vzdělávacího programu. Ve 2. kapitole vysvětluje Daniel králi jeho sen. Je zde i ukázka naprostého selhání Babylónských mudrců.

Ve 3. kapitole Bůh ukázal svou nadřazenost, zjevil se v ní jako velký vysvoboditel, který zachrání Šadraka, Měšaka a Abed-nega z rozpálené pece.

Ve 4. kapitole je Daniel opět povolán, aby králi vyložil sen. Tentokrát soud dopadl na krále, který pak sedm let žil ve vyhnanství se zvěří.

Roku 605 byl Daniel jako dospívající mladík odveden do zajetí. Léta míjela, 65 let strávil v zajetí. Když se odehrávaly události 5. kapitoly, měl Daniel asi 60 let a Belšasar 36. Psal se rok 539 př. Kr. Poprvé Danielovo svědectví proniklo do Babylónských síní a Nebúkadnesar jako babylónský král byl prvním mužem, kterého Daniel obrátil k Bohu. Během následujících let král poznal ve výkladu snu Boha jako jediného, který dokáže předvídat budoucnost. Ve třetí kapitole spatřil v Bohu vysvoboditele. Ve čtvrté v něm poznal Krále králů a Pána pánů. Po Nebúkadnesarově smrti se ujal vlády jeho vnuk Belšasar. Zavrhnul požadavky pravého Boha. Babylón byl znovu veden do vzpoury proti Bohu. V páté kapitola Daniel odhalil zavržení a definitivní pád Babylóna.

PÁD BABYLÓNA

Dnes večer si chceme položit otázku: Co vlastně vedlo k pádu Babylóna? Které důvody způsobily konečné zničení říše? Pro odpověď jděme do Da 5,1:

„Kráľ Belšasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno.“ (Da 5,1)

První pozoruhodná věc je hypnotické okouzlení radovánkami. Hostiny a slavnosti se staly součástí babylónské kultury. Babylón byl omámen hypnotickým kouzlem radovánek. Filosofie Babylónu zněla: „Když cítíš, že je to dobré, dělej to! Jestli to chutná, jez to! Přinese-li ti to radost, vyživej se v tom!“ Babylón postrádal morální kodex, který by určoval jeho jednání, a nechal se ovládat svou tělesností a žádostmi.

Během posledních padesáti let objevili archeologové při svých expedicích na Blízkém východě Belšasarovu slavnostní hodovní síň. Udiveni se ocitli, jak sami věří, na vykládané podlaze Belšasarovy hodovní síně. Rád bych, kdybyste si dnes večer představili, že jste tam před 2500 lety a stojíte na dlažbě uvnitř sálu. Světla zapálených svícňů se mihotavě odráží v nádherné síni. Zvuky hudebního orchestru, se linou halou. Hlasy smíchu., veselí a slavnostní šum se v ozvěnách vrací chodbami. A jak teče váno a hraje hudba, otupuje se svědomí. Jaký je to svátek, jaké veselí! Jaká vládne v hodovní síni radost! Prorok Izajáš 21,4.5 hovoří o pádu Babylóna. Už 150 roků před dobytím Babylóna prorocky napsal o Belšasarovi:

„Roztrásl jsem se strachy a téměř se mi zastavilo srdce. Namísto klidného spánku mne zachvátila odporná noční můra. Babylóňané však zatím klidně strojí bohatou hostinu a chystají se bezstarostně jíst a pít!“ (Iz 21,4.5; SNC)

Té noci se tisíc velmožů sešlo v Belšasarově hodovní síni. Orchester dával romantické kusy. Víno proudivo v hojnosti na každý stůl a s otupělým svědomím se zatemňovali i rozum, mravní úroveň klesala a city odumíraly. Tak vstupoval Babylón do své poslední noci. Zde leží klíč k pochopení pádu Babylóna. Byl omámen a posedlý radovánkami. Jeho základní otázkou bylo: „Co mě obšťastní?“ Veselí, rozkoše, veselí. Největší touhou Babylóna bylo prožívat veselí. Jen po tom toužili. Tanec, víno, hudba byly části kultury, která se neřídila zásadami mravnosti. Duch sebeuspokojování stojí přesně proti duchu sebezapření, o kterém učil Ježíš Kristus (L 9,23). Tato kultura stála proti Božím požadavkům. Naopak, vybudovaly ji touhy lidí po radovánkách. Budu rád, když si vezmete své Bible a povšimnete si, jak celý svět bude v době konce projevovat podobný přístup k životu jako Belšasar na poslední hostině.

„Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noeho: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všecky - takový bude i příchod Syna člověka.“ (Mt 24,37-39)

„Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“ (L 21,34-36)

„Kolik si užila slávy a hýření, tolik jí dejte teď trýzně a žalu. Protože si namlouvá: Trůním jako královna, vdovou nejsem a neokusím smutku - proto v jediném dni dopadnou na ni pohromy: smrt i žal a hlad, a bude zničena ohněm. Neboť mocný je Hospodin, Bůh, který ji odsoudil.“ Pak budou naříkat nad ní a bédovat králové světa, kteří s ní smilnili a hýřili, až uvidí dým hořícího města; z hrůzy nad jeho zkázou neodvážjí se přiblížit a budou naříkat: „Běda, běda, ty veliký Babylóne, město tak mocné, jak v jedinou hodinu byl nad tebou vykonán soud!“ „ (Zj 18,7-10)

Chce Bůh, abychom byli šťastní? Jistě. Chce Bůh, aby se jeho lid těšil ze života, a tak se stal nejšťastnějším lidem na světě? Ano. A přece je zde opak, falešné štěstí. Existuje iluze, náhražka a opojení veselím, které plyne z uspokojování vnějších pocitů. Cožpak se dnes neděje nic takového? Určitě ne. Víno už neteče a hudba přestala hrát. Noční podniky byly zrušeny. Muži a ženy milují více Boha než radovánky. Anebo snad ne? Můžeš říci, že semínko

zkázy Babylóna nevypučelo dnes u nás? Ano, vyrostlo a v dnešní společnosti nese své ovoce.

PROČ PADL BABYLÓN?

První příčinou pádu Babylóna bylo opojení radovánkami. Něco důležitého v této spojitosti lze najít v poslední části prvního verše páté kapitoly:

„Král Belšasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno.“ (Da 5,1)

Navíc k opojení radovánkami je zde i znečišťování lidského těla. Babylónané neměli ani ponětí o tom, že by lidské tělo mohlo být příbytkem Ducha svátého. Spiš se domnívali, že mezi tělem a duchem je propast. Mysleli si, že tělo je vězením duše a proto jídlem, pitím, a rozkošemi nemohou svou duši ovlivnit. Nemůže to ohrozit jejich duchovní život. Daniel naproti tomu chápal, že znečišťováním těla by znehodnocoval Boží chrám. Zatímco Belšasar pil víno před tisíci hodnostáři, Daniel odmítl víno z královské síně (Da 1,8).

Daniel cítil, že babylónské víno by zatemňovalo jeho soudnost a ničilo mozkové buňky, jeho schopnost rozlišovat mezi pravdou a omylem, mezi správným a nesprávným. Babylónané se zcela zpili vínem, až přestali rozlišovat mezi správným a nesprávným. Opojení je uspalo, takže si neuvědomili skutečnost, že Médové a Peršané pochodují k Babylónu.

Pohledme zpět do Jeremiášovy knihy. Padesátá první kapitola popisuje pád Babylóna. Satan používá alkohol zvláště k tomu, aby ničil lidský rozum, aby pak lidé nedokázali tak jasně a jemně rozlišovat mezi pravdou a lži:

„Až se rozpálí, uspořádám jim hostinu, opojím je tak, že se rozjaří, ale pak usnou spánkem věčným a neprocitnou, je výrok Hospodinův.“ (Jr 51,39)

Někdo může být tímto výrokem zmaten, protože hovoří o Bohu, který řekl: „Já je opojím...“ Co to znamená? Starý zákon častokrát popisuje čin, jako by ho vykonal Bůh, a přitom je to popis svobodného rozhodnutí, které Bůh lidem umožňuje. Starý zákon říká, že Bůh zatvrdil faraonovo srdce. Zde jim Bůh dovolil nastoupit směr jejich svobodného rozhodnutí, který je přivedl k opilosti. Proto se zde říká: „Opojm je...“ Jinými slovy - neznemožnil jim uplatnit jejich svobodné rozhodnutí. To nebyl jeho plán s Babylónem. Když se podíváme do Jr 51,9, co říká?

„Léčili jsme Babylón, ale k vyléčení není. Opusťte jej, pojďme každý do své země! Soud nad ním se dotýká nebes, až do oblak sahá.“ (Jr 51,9)

Co zamýšlel s Babylónem Bůh? Chtěl ho uzdravit. Jak se o to Bůh pokusil? Ve 2. kapitole Daniela vykládá Daniel sen. Ve třetí byli vysvobozeni Šadrak, Měšak a Abed-nego z rozpálené pece. Ve 4. kapitole byl Nebúkadnesar tragédií ztráty svého trůnu přiveden k obrácení. Daniel byl Božím vyslancem a svědkem v Babylóně. Bůh se pokoušel, aby jej prostřednictvím jeho svědka Babylón poznal. Ale Babylónané stále zavrhovali Boží jasná nařízení. Odmítali Boha, který vztahoval svou ruku k jejich záchraně. Proto je ponechal v jejich stavu, až při Belšasarově slavnosti a hýření upadli do opojného spánku. Opilost narušila jejich svědomí, proto si závažnost situace s Médy a Peršany ani přiměřeně neuvědomili. Nevnímali, když měli vnímat, protože se rychle blížili nepřátelé a nastala poslední noc Babylóna. Co přivedilo Boží soudy na Babylón?

1. Jejich omámení radovánkami.
2. Naprosto ignorovali tělo jako Boží chrám a poskvrňovali je tím, že hověli svým vášním. Ze svého těla učinili své božstvo a sloužili mu tělesnými žádostmi - pitím, radovánkami svátků a nemravnostmi - a to přivodilo Boží soudy.
3. Boží soudy na ně dopadly proto, že naprosto ignorovali Boží přikázání. Babylón je považoval za omezení či otrocké jho.

Co píše Jer 51,52? „Právě proto, je výrok Hospodinův, přicházejí dny, kdy ztrestám jeho modly a po celé jeho zemi budou naříkat skolení.“ Babylón zavedl modlářství proti jasnému Božímu příkazu. Jeho obyvatelé se obrátili k Božímu přikázání zády.

Neděje se i dnes něco podobného? Touha po radovánkách, zábavy při svátcích, nemorálnost a ohlušující hudba v lidských myslích snížila správnou mravní úroveň. Jedna z nejvíce rozšířených filozofií dneška dovoluje lidem dělat všechno. Neexistuje žádné správné a konkrétní měřítko mravnosti. Považuje se za správně žít společně mimo manželství, pokud se lidé mají rádi. Považuje se za normální jít se jednou v týdně opít. Základ spočívá v tom, že každý jedinec je sám sobě bohem. Prvkem, který určuje život jednotlivců, je jejich přesvědčení, že to, co dělají, je dobré nebo špatné. V naší společnosti se rozšířila myšlenka, že tvé konání je v pořádku, když tě neodsuzuje vlastní svědomí. A to byl základ babylónského myšlení. Odtud pochází i dnešní myšlení. Je to idea vzpoury proti pravidlům. Nechceme žádný závazný řád, který by pocházel odjinud než z naší mysli.

SLOVA ODSOUZENÍ

Vraťme se znovu do Daniela 5. Vidíš některé shodné rysy mezi pádem Babylónu a naší společností? Co bylo v 5. kapitole prvkem, který způsobil Boží soud? Studujme verše 3-5.

„Hned tedy přinesli zlaté nádoby odnesené z chrámu, to je z Božího domu v Jeruzalémě, a pili z nich král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. Pili víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné a kamenné. V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala.“ (Da 5,3-5)

Co udělal Nebúkadnesar, když vtrhl do Jeruzalémského chrámu? Uloupil tam nádoby posvěcené Božímu domu a přivezl je do chrámu v Babylóně. A nyní, když při slavnosti hřál orchestr, když lidé v síni tancovali a objímali se na dlážděné podlaze hodovní síně, když pili proudy vína, jedli a veselili se, když sál naplnila vůně myrty, dostal král Belšasar nápad: „Jděte a přineste nádoby z Božího chrámu. Přineste je a my z nich budeme pít na oslavu našich bohů, naprosto potupíme Boha, vzbouříme se proti němu, proti Bohu nebes.“

Nádoby byly přineseny, ale v témže okamžiku psala část ruky na stěnu čtyři slova: MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN. Hudba najednou zmlkla a sál naplnilo hrobové ticho. Číše v rukou hodujících se se začaly chvět. Tanečníci pustili své partnery a rozprchli se. Oči všech se upíraly na stěnu. A svícen, rovněž uloupený v Jeruzalémě, velký a cenný, který dříve svítil ve svatém Jeruzalémském chrámu, nyní stál naproti stěně a osvětloval slova: MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN. Zavládlo naprosté ticho.

HŘÍŠNÉ RADOVÁNKY JSOU VŽDY JEN DOČASNÉ

„Tu se barva králova obličejů změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe.“ (Da 5,6)

Jeho výraz se změnil. Před chvílí se smál a chlubil, byl pyšný a zpupný. Jeho chování se najednou nápadně změnilo. Jakoby spatřil ducha. Tvář má bledou - bez krve. Jeho mysl je naplněna hrůzou. Co to znamená? Podlomily se mu nohy, cítí bolest kolem žaludku a začíná vrávorat. Celý se roztrásl.

„Král mocně zvolal, aby přivedli zaklínače, hvězdoppravce a planetáře. Babylónským mudrcům král řekl: ‚Kdokoli přečte toto písmo a sdělí mi výklad, bude oblečen do purpuru, na krk mu bude dán zlatý řetěz a bude mít v království moc jako třetí po mně.‘“ (Da 5,7)

Koho to nechal král zavolat? Už je známe, opět jsou zde. Kde jsme je viděli předtím? Ve druhé kapitole knihy Daniela. Co přišli tenkrát dělat? Měli králi připomenout a vyložit jeho sen. Pochodili však neslavně. Ve čtvrté kapitole se s nimi setkáváme znovu. Tenkrát ti moudří mužové opět selhali, nevyložili sen dokonce ani poté, co byly už vysvětleny jeho detaily. Myslíte si, že se měl Belšasar z Nebúkadnesarovy lekce poučit? On to ale neudělal. Dal příkaz, aby přivedli zaklínače, hvězdoppravce a planetáře. Pak jim, moudrým mužům Babylóna, řekl: „Kdokoli toto písmo přečte a sdělí mi jeho výklad, bude oblečen do purpuru, na krk mu bude dán zlatý řetěz a stane se třetím mužem v království.“

Zde je něco skutečně zajímavého. Víte, proč mu Belšasar slíbil třetí místo v říši? Belšasarův otec byl Nabonid. Mohli bychom být zmateni, kdybych to nemohl doložit. Tato kapitola několikrát říká, že otcem Belšasara byl Nebúkadnesar. To by vás mohlo zmást. Avšak musíme si uvědomit, že hebrejščina a kaldejščina nemají výraz pro dědečka. Dobře víte, že Ježíš byl nazván synem Davidovým. Byl jím skutečně? Ne. David byl pouze Kristovým předkem a Ježíš vzešel z jeho rodu. Slovo otec znamená předka, a v tomto smyslu bývá používáno. V tomto úseku historie to bylo následovně: Nabopolasar byl otcem Nebúkadnesara, a ten měl syna zvaného Evil-Merodach, který po otcově smrti panoval jen krátce, asi 2 roky. Nebúkadnesar měl kromě Evil-Merodacha ještě další děti. Nabonid si vzal Nebúkadnesarovu dceru a měli spolu syna Belšasara. Tak byl Belšasar skutečně vnukem Nebúkadnesarovým. Biblické slovo „otec“, které je zde použito, znamená také „předek“.

Belšasar si tedy nechal zavolat moudré muže a slíbil, že „je učiní třetím v království“. Zde je zajímavá část. Třetí v království... Nabonid byl král, otec se synem kralovali společně. Nabonid se však víc zajímal o přírodní vědy než o spravování říše. Věnoval se studiu motýlů, zajímal se o stromy. Proto nechal Belšasara vládnout a sám se odebral dolů po Eufratu do letního sídla, aby se nemusel starat o správu říše. Nabonid byl skutečně vládcem, proto ona slova: „Kdo přečte toto písmo a sdělí mi výklad, toho učiním třetím v království.“ (Nabonid číslo jedna, Belšasar druhý a vykladač třetí - po otci a po synovi.)

„Všichni královští mudrci tedy vstoupili, ale nebyli schopni písmo přečíst a oznámit králi výklad.“ (Da 5,8)

Jednou velkou skutečností Danielovy knihy je toto: Ve druhé kapitole astrologové, hvězdoppravci a kaldejci nemohli vyložit králi sen. Ve čtvrté kapitole ani velíkáni země, aby si zachránili život, nedokázali králův sen

vyložit. A kapitola pátá znovu ukazuje jejich bezmocnost. Jedině Autor budoucnosti zná budoucnost. Jediný způsob, jak můžeme správně porozumět budoucnosti, je přijít k tomu, kdo ji dopředu načrtl v Písmu. Musíme ji studovat. Astrologie a okultní směry selhaly v době Danielově a zklamou i dnes. Je to honba za přeludem, který se poznenáhlu ztratí. Jediný způsob, jak můžeme skutečně pochopit, co se stane v budoucnosti, je studium prorocství. Daniel nám jasně říká, že budoucnost může zjevit jen Bůh.

ZNOVU DANIEL

„Král Belšasar byl pln hrůzy a barva jeho obličeje se změnila. I hodnostáři byli zmateni. Po slovech krále a hodnostářů vešla do domu, kde hodovali, královna a řekla: ‚Králi, navěky buď živ! Nechť tě tvé myšlenky neplní hrůzou a barva tvého obličeje ať se nemění.‘„ (Da 5,9.10)

Královna je jeho matkou, ženou Nabonida. Je pro to hned několik důvodů. Nejpravděpodobněji byla dcerou Nebúkadnesara. Co si pamatujete o Nebúkadnesarovi? Co se s ním stalo na konci života? Obrátil se k Bohu. A skutečnost, že se královna neúčastnila hostiny, mi vnuká následující: Rád bych věřil, že měl Nebúkadnesar takový vliv na svou dceru, že se též obrátila. Myslím, že nebyla na hostině proto, že nevěděla, jak se tam bude situace vyvíjet. Když však uslyšela o konfliktu, šla do síně. Zpráva se z hodovní síně rychle šířila. Domnívám se, že služebníci, kteří obsluhovali stoly, rozesli zprávu o píšící ruce. Zaslechla ji i královna a vstoupila do sálu.

„Královna řekla: ‚Králi, navěky buď živ! Nechť tě tvé myšlenky neplní hrůzou a barva tvého obličeje ať se nemění. Je ve tvém království muž, v němž je duch svatých bohů. Za dnů tvého otce bylo shledáno, že je osvícený a zběhlý v moudrosti, která je jako moudrost bohů. Král Nebúkadnesar, tvůj otec, ho ustanovil nejvyšším z věstců, zaklínačů, hvězdopравců a planetářů, ano, tvůj otec, králi, neboť bylo shledáno, že Daniel, jemuž král dal jméno Beltšasar, má mimořádného ducha a poznání a že je zběhlý ve vykládání snů, řešení záhad a vysvětlování věcí nesnadných. Nechť je Daniel nyní zavolán a sdělí výklad.‘“ (Da 5,10-12)

Daniel byl zavolán a načrtnul dějiny světa na dvě tisíciletí dopředu. Jestli je zde dnes večer někdo, kdo pochybuje, že Písmo je Božím slovem, jestli někdo pochybuje o minulosti a budoucnosti světa, jestli máte pochybnosti o tom, že vás Bůh v životě osobně vede, studujte prorocství, zkoumejte Písmo a vaše pochybnosti se rozplynou. Světlo Božího poselství je rozeženo.

„Daniel byl hned přiveden ke králi.“ (Da 5,13a)

Dovedete si představit Daniela, jak tam přichází? Rád si to představuji, vžívám se do oné scény. Je tam tisíc knížat. Stoly se prohýbají pod vybranými pochoutkami a poloprázdnými poháry vína. Kapela sedí se ztichlými nástroji. Tisíc velmožů se svými ženami v knížecích oděvech se saténovými vlečkami stojí se zkamenělými tvářemi. Zlatý svícen ještě hoří v hodovní síni. Král strachem a údivem oněměl. Najednou vchází osmdesátiletý Daniel a oči všech jsou na něj upřeny. Když vstoupil do síně, Daniel se dívá. I Belšasar vzhlédl a řekl něco neuvěřitelného:

„Ty jsi Daniel z judských přesídlenců, kterého přivedl král, můj otec, z Judska?“ (Da 5,13b)

Opilý král Belšasar poté, co Daniel žil v Babylóně 65 let, kdy sloužil jako druhý muž říše po Nebúkadnesarovi, po tom, co držel trůn po dobu Nebúkadnesarova vyhnanství, se dotýká minulosti a říká: „Ale Danieli, myslím, že jsem o tobě slyšel.“ Jak je to možné? V Babylóně přece každý Daniele znal. Už zde působil 65 let! Byl hned po králi. „Ano, myslím, že jsem o tobě už slyšel. Ach ano, ty jsi přece jeden z těch otroků, kteří přišli., když jsme dobyli vaše město.“

Belšasare, ty jsi přece musel slyšet o Danielovi! Vždyť byl na vrcholu říše. Když byl tvůj otec vyhnán, to on držel říši pohromadě. Teď se pokusil Belšasar Daniela přede všemi velmoži ponížít vzpomínkou na jeho zajetí.

„Slyšel jsem o tobě, že je v tobě duch bohů a že bylo shledáno, že jsi osvícený a zběhlý v mimořádné moudrosti. Byli ke mně přivedeni mudrci, zaklínači, aby mi přečetli toto písmo a oznámili mi jeho výklad, ale nejsou schopni výklad té věci sdělit. O tobě jsem slyšel, že dokážeš podat výklad a vysvětlit nesnadné. Nyní tedy, dokážeš-li to písmo přečíst a výklad mi oznámit, budeš oblečen do purpuru, na krk ti bude dán zlatý řetěz a budeš mít v království moc jako třetí.“ (Da 5,14-16)

Ano, Danieli, vím, že sis zde získal dobrou pověst. Zde je Daniel. Nejméně jednou již byl prvním mužem v království a Belšasar mu říká: „Danieli, ve tvých 86 letech ti dám purpurový plášť, řetěz ze zlata a budeš po mně nejvyšším.“ Moc se mi líbí Danielova odpověď ve v. 17:

„Své dary si ponech a své odměny dej jinému. To písmo však králi přečtu a výklad mu oznámím.“ (Da 5,17)

POSLEDNÍ POSELSTVÍ BABYLÓNU

Ještě než Daniel přečetl písmo na stěně, věděl, že to je jeho poslední příležitost. Věděl dokonce i to, že médo-perské oddíly již pochodují, aby dobyly Babylón. Byla to poslední noc Babylónu. Většina oněch opilých mužů a žen ani hodovní síň neopustí, ale prolíjí svoji krev na její bílé dlažbě. Dříve než Daniel opustil hodovní síň, přicházeli již chodbami paláce médo-perští vojáci s připravenými meči. Tuto noc byl zabit Belšasar i jeho knížata.

Daniel věděl, že má poslední příležitost, a verše 18-21 zaznamenaly poslední výzvu pro Babylón. Dříve než vyložil písmo napsané na zdi, kázal. Přednesl mocné, vyzývající kázání všem mužům a ženám v hodovní síni:

„Slyš, králi! Bůh nejvyšší dal Nebúkadnesarovi, tvému otci, království a velikost, slávu a důstojnost. Pro velikost, kterou mu dal, se před ním třásli všichni lidé různých národností a jazyků a obávali se ho. Koho chtěl, zabil, koho chtěl, nechal žít, koho chtěl, povýšil, koho chtěl, ponížil. Když se jeho srdce povýšilo a jeho duch se stal náramně zpupný, byl svržen ze svého královského stolce a jeho sláva mu byla odňata. Byl vyhnán pryč od lidí, jeho srdce se stalo podobné zvířecímu, bydlel s divokými osly, za pokrm mu dávali rostliny jako dobytku a jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, dokud nepoznal, že Bůh nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že nad ním ustanovuje, koho chce. Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponížil své srdce, ačkoli jsi o tom všem věděl, ale povýšil ses nad Pána nebes. Přinesli před

tebe nádoby z jeho domu a pil jsi z nich víno ty i tvoji hodnostáři, tvé ženy i ženiny, a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné a kamenné, kteří nic nevidí, neslyší ani nevědí. Boha, v jehož rukou je tvůj dech a všechny tvé cesty, jsi však nevelebil." (Da 5,18-23)

Vidíte, že. Belšasar věděl a slyšel o Danielově výkladu sochy z Da 2, která byla Nebúkadnesarovi ukázána ve snu. Belšasar věděl, jak Bůh vysvobodil Šadraka, Měšaka a Abed-nega z rozpálené pece. Znal i historii Nebúkadnesara, který musel odejít a žít s šelmami 7 let, během nichž udržoval pohromadě trůn Daniel. Belšasar znal Boží působení, a proto mu Daniel přímo vytkl: „Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponížil svého srdce, ačkoli jsi o tom všem věděl.“

„Proto bylo od něho posláno zápěstí ruky a napsáno toto písmo. Toto pak je písmo, které bylo napsáno: ‚Mené, mené, tekem ú-parsín‘. Toto je výklad těch slov: Mené - Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je. Tekem - byl jsi zvažován na vahách a shledán lehký. Peres - tvé království bylo rozlomeno a dáno Médům a Peršanům.“ (Da 5,24-28)

Umíte si představit Danielův zvučný hlas, který zněl v hodovní síni a jaká hrůza asi sevřela všechny přítomné muže a ženy?

„MENÉ“ - Bůh tvé království sečetl a ukončil je. Babylón naplnil svou číši nepravosti. Byla to poslední noc Babylóna, království, které Bůh sečetl a ukončil.

„TEKEM“ - byl jsi svážen na vahách a shledán lehký.

„PERES“ - tvé království bylo rozlomeno a dáno Médům a Peršanům.

„Belšasar ihned poručil, aby Daniela oblékli do purpuru, na krk mu dali zlatý řetěz a rozhlásili o něm, že má v království moc jako třetí. Ještě té noci byl kaldejský král Belšasar zabit.“ (Da 5,29.30)

Poslední noc Babylóna. Boží soudy na něj dopadly náhle. Babylón je pro nás příkladem národa, který zná, ale přitom tak nejedná. Poznání bez odpovídajícího života bylo příčinou zkázy Babylóna. Spravedlivý, milosrdný a laskavý Bůh se Babylónem obíral dlouho. Nakonec však neustálá vzpoura proti Boží vůli, neutuchající útisk Božího lidu způsobil zkázu Babylóna.

Modlím se dnes večer, milí přátelé, abychom nepadli do léčky Babylóna, abychom věděli, co je a co není správné a nebyli opojeni omámením Babylóna. Bible nás upozorňuje na poslední dny světových dějin.

Vezměte si své Bible a najděte si Matouš 24,37-42:

„Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noeho: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka. Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán. Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána. Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde.“ (Mt 24,37-42)

Dřívější svět byl zničen vodou, protože lidé hověli svým vášním, žili pouze pro radovánky a otevřeně se bouřili proti Bohu, proto dopadly Boží soudy. Dnes ukazuje celý svět ducha, který vládne na Belšasarově hostině.

Babylóňané byli samolibí ve své spokojenosti, plní egoismu a pýchy. Říkali: „Podívejte, my máme ve městě dost potravy na dvacet let“ - a měli. Říkali: „Babylón nikdy neskončí, bude trvat stále.“ Ale radovánky porušovaly jejich těla ve vzpouře proti Božím přikázáním - a najednou jimi otřásla náhlost Božích soudů.

Pátá kapitola knihy Daniel nás velmi důrazně vyzývá k přípravě. Proč?

1. Protože Boží soudy přijdou velmi náhlé. Bůh, kterému sloužíme, je trpělivý a laskavý. Dnes jsou dveře jeho milosti dokořán. A přece, hříchy současného světa jsou podobné hříchům Babylóna. Brzy začnou dopadat Boží soudy. A dnes večer nás vyzývá jako tenkrát:
2. „Budte připraveni, nevíte...“ Když hraje hudba a lidé se v zábavě objímají na tanečním parketu, když je dost vína a radovánkami pobláznění lidé jdou bezmyšlenkovitě dál, zase bude mluvit Bůh. „Jsi zvážen a nalezen jsi lehký.“
3. Dnes jsou dveře milosti otevřeny. Buď i ty hotový, protože v dobu, kdy se nenaděješ, Syn člověka přijde.

V životě Belšasara přišla poslední chvíle. Pro každého člověka na zemi přijde poslední okamžik. Poslední zábava, poslední zápas, poslední tanec, poslední film, poslední doutník, poslední číše, poslední cigareta, poslední zaklínání, poslední kapitola, poslední noc...

„Belšasarové dneška mohou konat velké slavnosti, pít svá drahá vína, mohou se ještě vysmívat svatým věcem a utiskovat svaté lidi, ale pro každého,- pro všechny přijde poslední noc.“ (W. G. Heslop, Diamanty z knihy Daniel, str. 93)